

a spojením žákyň tříd zrušených s některou ze tříd zbylých počet dětí ve spojených třídách anebo v některé jiné třídě dosáhne, po případě překročí počet 60.

Nss vzhledem k předpisům §§ 5 a 6 svého zák. sám důvodnost tohoto tvrzení stížnosti přezkoumati nemůže — když úřad v tomto směru stanoviska nezaujal.

Nař. rozhodnutí resp. skutkové podstaty jim za základ položené nejsou tedy v tomto směru úplné. Poněvadž pak neúplnost ta znemožňuje nss-u přezkoumati v uvedeném směru zákonitost nař. rozhodnutí zřetelem k předpisu § 7, odst. 2 zák. č. 226/22, a poněvadž tato neúplnost je zavířena nesprávným právním názorem žal. úřadu, jakoby dočasné zřízení zatímní třídy postupně nahrazovalo plně zrušenou definivní třídu postupnou a jakoby počet 60 dětí uvedený v § 7, odst. 2 bylo počítati podle průměru na celou školu a nikoliv podle jednotlivých zbylých tříd, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 4002.

Státní zaměstnanci: Kterým dnem jest státního zaměstnance považovati za pensionovaného?

(Nález ze dne 9. října 1924 č. 15.472).

Věc: Emil S. proti ministerstvu spravedlnosti (min. taj. Dr. Arn. Böhm) o zaopatřovací požitky.

Výrok: Pokud stížnost nařiká nepřiznání 75% zvýšení pensijního základu dle usnesení min. rady z 27. dubna 1922, odmítá se jako nepřípustná. Pokud však nař. rozhodnutí zamítlo nárok st-lův na použití zák. z 20. prosince 1922 č. 394 Sb., zrušuje se pronezákonnost.

Důvody: — — — —

Pokud stížnost směřuje proti výroku žal. úřadu, kterým zamítnuto odvolání st-lovo z výnosu presidia vrch. soudu zem., nepřiznávajícího st-li nárok na výměru pensijních požitků podle zák. z 20. prosince 1922 č. 394 Sb., bylo ji uznati za odůvodněnou. St-l dovozuje nárok svůj na zaopatřovací požitky dle zák. tohoto z té okolnosti, že mu dekret o dání do výslužby byl doručen teprve dne 4. ledna 1923, tedy již za platnosti zmíněného zák.

Žal. úřad opírá své rozhodnutí o předpis § 47, odst. 2. služ. pragmatiky, z něhož usuzuje, že nutno míti v daném případě st-le za pensionovaného již posledním dnem měsíce prosince 1922, kdyžtž byl o svém sproštění vyrozuměn dekretem okr. soudu ve V. z 31. prosince 1922 a tohoto dne byl také služby sproštěn. Ale tento názor nemohl nss sdíleti. Zmíněný předpis zákonný, podle něhož ovšem nutno spornou otázku posuzovati proto, že není jiné přesnější normy, která by stanovila, kterým okamžikem se úředník pokládá za daného do výslužby (není jí zejména také v předpisech §§ 75 a násl. služ. pragm., jednajících o přeložení na dočasný a trvalý odpočinek), ustanovuje, že se při j i n a k é m

rozvázání služebního poměru než úmrtím zastaví platy jeho posledním dnem měsíce, ve kterém úředník z tohoto poměru skutečně vystoupil a dekretem byl ho sprostěn.

Aplikuje-li se tento předpis na pensionování a respektuje-li se také ustanovení § 7, odst. 1. služ. pragm., dospěje se nutně k závěru, že pensionování úředníka je uskutečněno v tom měsíci, ve kterém mu byl doručen dekret, jímž byl sprostěn svého aktivního služebního poměru pro nastalé dání do výslužby a ve kterém z poměru toho skutečně také vystoupil.

V daném případě není sporu o tom, že dekret presidia vrch. soudu zem. ze 17. listopadu 1922, kterým bylo vysloveno, že se st-li povoluje k jeho žádosti přeložení na trvalý odpočinek a poukazují se mu počínajíc 1. lednem 1923 zaopatřovací požitky dle předpisů r. 1922 platných, byl st-li doručen teprve dne 4. ledna 1923 a že mu dne 31. prosince 1922 dodáno bylo toliko oznámení okresního soudu ve V. z 31. prosince 1922 tohoto znění: »Dle telefonického vyzvání presidia krajského soudu v P. sprostňují Vás dnešním dnem služby.«

Tímto postupem nebyly splněny náležitosti nutné podle ustanovení 2. odst. § 47 služ. pragm. jako předpoklad skutečného pensionování st-lova již v měsíci prosinci 1922. Neboť pouhé sdělení, jehož se st-li dne 31. prosince 1922 dostalo od přednosta okr. soudu ve V., že jej k vyzvání presidia kraj. soudu v P. sprostňuje dnem tím služby — bez udání jakéhokoliv důvodu, zejména bez nejmenšího vztahu na pendenní akt pensionování st-le — nemůže nahraditi výrok o rozvázání služebního poměru st-lova a nelze v tom, že st-l následkem sprostění svého dne 1. ledna 1923 již službu nekonal, shledávati skutečné vystoupení st-le ze služ. poměru, jehož je ve smyslu 2. odst. § 47 služ. pragm. potřebí k pensionování jako podmínce pro zastavení platů posledním dnem měsíce, v němž se pensionování stalo.

Nezáleželo ovšem na tom, že v dekretu okr. soudu ve V. z 31. prosince 1922 nebyl obsažen výpočet pensijních požitků st-lových, neboť není zákonného ustanovení, že by státní zaměstnanec musil — jak se st-l s poukazem na praxi domnívá — předem obdržeti dekret o vyměření zaopatřovacích požitků a pak teprve že by smělo následovat jeho sprostění. Ale nezbytným předpokladem pro to, aby se mohlo mluvit o skutečném dání úředníka do výslužby, jest, aby to bylo vůči úředníkovi určitě vysloveno. To se vůči st-li v prosinci 1922 nestalo. Pouhé sprostění služby dnem 31. prosince 1922, které mohlo míti příčiny různé, výrok ten nemohlo nahraditi. Byl-li však st-li dekret o dání do výslužby doručen teprve dne 4. ledna 1923, stalo se tak již za platnosti zák. z 20. prosince 1922 č. 394 Sb. (§ 22) a bylo proto odpočivné požitky st-li vyměřiti podle tohoto zák.

č. 4003.

Mimoorádná opatření: Výměna bankovek v Podk. Rusi podle zák. č. 67/1921.

(Nález ze dne 9. října 1924 č. 16.729).